

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Γ'

9 ΜΑΪΟΥ 1925

ΑΡΙΘ. 19

ΚΑΤΟΛΙΚΟΙ ΚΑΙ ΟΥΝΙΤΑΙ

Γ'

Ἡ προσηλυτιστικὴ αὐτὴ μέθοδος, τῆς ὁποίας φορέα καὶ προαγωγὸν εἶδομεν ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησίας» τὸν «ἐπίσκοπον Θεοδορουπόλεως» ἐν Κων/πόλει, ἀποτελεῖ τὴν νέαν προπαγανδικὴν πολιτικὴν τοῦ Βατικανοῦ, διὰ τῆς ὁποίας οἱ παπικοὶ κύκλοι ἐνόμισαν ὅτι καλλίτερον καὶ ἀσφαλέστερον θὰ ἐπιτύχωσι τὰ σχέδια τῆς καθυποτάξεως τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τὸν ἐπὶ τῆς γῆς ἀντιπρόσωπον τοῦ ἀποστόλου Πέτρου,

—Μετὰ τὴν οἰκτρὰν δῆλον ὅτι ἀποτυχίαν τῆς ἐν Φερράρα καὶ Φλωρεντία λατινικῆς ἐνωτικῆς ἀποπέρας ὁ λατινισμὸς ἐσοφίθη νὰ θέσῃ τὸ πρόβλημα ὑπὸ ἄλλην μορφήν: τῆς προπερασκευῆς τῆς ἐνώσεως διὰ τοῦ ἀτομικοῦ προσηλυτισμοῦ. Ἡ πείρα εἶχε δεῖξει, ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐλκυσθῆ εἰς ἐνωσιν ἢ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ὡς σύνολον· ἐπρεπε λοιπὸν νὰ ἀσκηθῆ πᾶσα προσπάθεια, ὅπως ἡ προπαγάνδα δράσῃ κατ' ἄτομα, ἵνα αἱ διὰ τῶν ἡμερῶν προσπιθεμένων ἀτόμων ἀπαρτιθῶσονται ὁμάδες συμπαρασύρωσι κατόπιν καὶ τὴν ὅλην Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν. Τὸ πρᾶγμα ἐμελετήθη ἐμπεριστατωμένως ἐν Ρώμῃ, ἢ πολιτικὴ δ' αὐτὴ τοῦ Βατικανοῦ ἀπετέλεσεν εὐρυτάτην καὶ συστηματικὴν ἐπιχείρησιν, εἰς τὴν ὁποίαν συνέβαλον μετὰ ζήλου οἱ τελευταῖοι Πάπαι τῆς Ρώμης. Πρὸς τὸν σκοπὸν ἀκριβῶς τοῦτον ἰδρύθη ἢ διαβόητος «Propaganda Fidei» τῷ 1622, οἱ δὲ Παπαι Βενέδικτος ὁ 14' (15' αἰ.) καὶ Πῖος ὁ 9' (18' ἰ.) ἐπέδειξαν ἰδιαιτέραν δραστηριότητα ὅπως ἐννοήσωσι τὴν ἐν τῇ Ὁρθόδοξῳ Ἀνατολῇ ἐπίδοσιν τοῦ κατολιτισμοῦ.

Ἦδη ὁ Βενέδικτος 14' εἶχε συστήσει εἰς τοὺς ἀνὰ τὴν Ἀνατολὴν προπαγανδιστὰς τοῦ λατινισμοῦ νὰ σεβασθοῦν μετὰ προσοχῆς τὰς λειτουργίας καὶ τὰ καθ' ὅλου ἱεροτελεστικά ἔθη τῶν ἀνατολικῶν, ὁ δὲ Λέων 11' ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος ἀπαιτήσας τὸν σεβασμὸν οὐ μόνον τῶν «ρυθμῶν», τῶν ἀνατολικῶν, ἀλλὰ καὶ τῆς «πειθαρχίας», δηλαδὴ τῆς ἐσωτερικῆς τῶν ὁργανώσεως. Ἴδου τί ἔλεγον αἱ σχετικαὶ του πρὸς τοὺς

ἀνατολικοὺς Ἐγκύκλιοι, τῆς 20 Ἰουνίου καὶ τῆς 30 Νοεμβ. 1894, αἱ γνωσταὶ ὑπὸ τοὺς τίτλους «Praelatara» καὶ «Orientalium Dignitas»: «Ἡ ἀληθὴς ἐνωσις τῶν χριστιανῶν πρὸς τὴν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ κατασταθεῖσαν Ἐκκλησίαν ἐγκείται ἐν τῇ ἐνότητι τῆς πίστεως καὶ τῆς διοικήσεως. Οὕτε ἡμεῖς, οὕτε οἱ ἡμέτεροι διάδοχοι θὰ καταργήσωμεν τι τοῦ ὑμετέρου δικαίου, οὐδὲ τῶν προνομίων τῶν ὑμετέρων πατριάρχων, οὐδὲ τῶν λειτουργικῶν ἐθῶν ἐκάστης Ἐκκλησίας. Ἡ Ἁγία Ἐδρα πάντοτε ἐσκέπτετο καὶ θὰ σκέπτεται νὰ ἐπιδεικνύηται ἀφειδῆς εἰς παραχωρήσεις ὡς πρὸς τὰς ἀρχὰς καὶ τὰ ἔθη τὰ προσιδιάζοντα εἰς ἐκάστην Ἐκκλησίαν».

Ἐκτοτε ἐτέθη ὀριστικῶς ἡ ἀρχὴ τῆς προπαγανδιστικῆς δράσεως τῆς Ρώμης ἐν τῇ Ἀνατολῇ, καθωρίσθη ἡ γραμμὴ τῆς κατευθύνσεως καὶ ἀπεκρυσταλλώθη ἡ μέθοδος δράσεως: πρὸς ἐπιτυχίαν τῆς προσόδου τοῦ κατολιτισμοῦ ἐν Ἀνατολῇ ἢ Ρώμῃ ἀναστέλλει τὴν πρὸσδοὸν τοῦ λατινισμοῦ· οἱ προσηλυτιζόμενοι ἀνατολικοὶ θὰ παραμείνωσιν ἀνατολικοί, θὰ τηρήσωσι δηλ. τὰς παραδόσεις, τὸν ρυθμὸν, τὴν πειθαρχίαν τῶν· θὰ μεταστῶσιν ἀπὸ μᾶς ἀπεσχισμένης ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν ἀντιστοιχὸν ἠνωμένην (οὔνιτικὴν) ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν· διὰ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ δὲ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν Οὔνιτῶν, καὶ μόνον, ἢ Ρωμαϊκῆ Ἐκκλησία θὰ ἐπαναγάγῃ βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον εἰς ἑαυτὴν τὰ «ἀπεσχισμένα μέλη τοῦ μεγάλου ἀποστολικοῦ καὶ ρωμαϊκοῦ σώματος».

Ὁ Πάπας Βενέδικτος 15', στοιχῶν τῇ πολιτικῇ τοῦ Λέοντος 11' ἤδη πρὸ τοῦ περατος τοῦ τελευταίου μεγάλου πολέμου ἀπησχολήθη εἰς τὴν συστηματικωτέραν ὁργάνωσιν τῆς προπαγάνδας, ἰδίως κατὰ μῆκος τῶν ἀνατολικῶν συνόρων τῆς Εὐρώπης, ἤτοι ἀπὸ τῆς Βαλτικῆς μέχρι τῆς Μαύρης θαλάσσης, ἀνὰ τὰς ἑτερορρυθμοὺς μὲν, ἀλλ' ὁμοδόξους πρὸς τὴν Ρωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν, δηλαδὴ τὰς διὰ τῆς Οὔνιαις παραδεχθείσας τὰ δόγματα τῆς λατινικῆς Ἐκκλησίας καὶ τὸ πρωτεῖον τοῦ Πάπα. Αἱ οὔνιτικαὶ αὐταὶ κοινότητες ἐθεωρήθησαν ὑπὸ τοῦ Βατικανοῦ ὡς αἱ προφυλακαὶ τοῦ κατολιτισμοῦ, ἅμα

δὲ καὶ αἱ ἀφετηρίαι τῆς κατοπιν ἐξαπλώσεώς του. Ἰδιαιτέραν προσοχὴν ἔστρεψεν ὁ πάπας Βενέδικτος εἰς τὴν προσηλυτιστικὴν κατὰκτησιν τῆς μπολσεβικεκρατουμένης Λευκῆς Ρωσίας καὶ τῆς Οὐκραΐνας, χρησιμοποιοῦσας πρὸς τοῦτο τὸν γνωστὸν οὐνίτην ἀρχιεπίσκοπον Λεοντοπόλεως (Λβώφ) Ἀνδρέαν Στσεπίτσκι, μητροπολίτην τῶν Ρουθῆνων τῆς Γαλικίας. Πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν ὁ πάπας ἀνεγνώρισε καὶ τὴν ἀνεξάρτητον ὑπὸ τὸν Ἀτάμανον Πεγλιούρα Οὐκραϊνικὴν Κυβέρνησιν, ἣς ἐδέχθη καὶ ἀντιπρόσωπον ἐν τῷ Βατικανῷ, πᾶσαν δε προσπάθειαν κατέβαλεν ὅπως ἐμποδίσῃ τὴν οὐκραϊνικὴν κατολικὴν ὁμάδα νὰ βλέπῃ πρὸς ἀνατολὰς, ἤτοι πρὸς τὴν ὀρθοδοξίαν. Μέγα ὄμως πρόσκομμα εἰς τὴν οὐνιτικὴν πολιτικὴν τοῦ Βατικανοῦ ἀποτελεῖ ἡ πολωνικὴ ἀντίδρασις, τῶν Πολωνῶν ἀνθισταμένων κατὰ πάσης μὴ λατινικῆς ἀντιλήψεως τοῦ κατολικισμοῦ. Κατόλιχοι δι' αὐτοὺς εἶνε μόνοι οἱ λατίνοι· διὰ τοῦτο ἡ Βαρσοβία κακομεταχειρίζεται τοὺς οὐνίτας τῆς Γαλικίας καὶ ἀναστέλλει οὕτω τὴν οὐνιτικὴν προσπάθειαν τῆς Ρώμης, ἐντεῦθεν δ' αἱ μεταξὺ Πολωνίας καὶ Βατικανοῦ μακροὶ προστριβᾶι.

Τὴν αὐτὴν πολιτικὴν τοῦ προκατόχου του ἠκολούθησε καὶ ὁ διαδεχθεὶς τὸν Βενέδικτον τέως παπικὸς ἐν Πολωνίᾳ νούντιος, γενόμενος Πάπας Πίος ΙΑ'. Ἐκλέξας ἐλίτηδες ὡς ἡμερομηνίαν ἐκδόσεως τῆς περὶ οὐνίας διαπραγματευομένης ἐγκυκλίου τοῦ «Ecclesiam Dei» τὴν 12 Νοεμβρ. (1923), ἡμέραν τῆς συμπληρώσεως τριακοσιετηρίδος ἀπὸ τοῦ μαρτυρίου τοῦ ἁγίου Ἰωσαφάτ, Ρουθῆνου ἐπισκόπου καὶ μεγάλου ἀποστόλου τῆς «οὐνίας», τῇ ἐπομένῃ Κυριακῇ διοργάνωσε πανηγυρικωδέατην πομπικὴν λειτουργίαν, ἐπὶ παρουσίᾳ παντῶν τῶν καρδιναλίων μελῶν τῆς ἀνατολικῆς Κογκρεγατίας, τελεσθεῖσαν αὐστηρῶς κατὰ τὸν ἀνατολικὸν—βυζαντινὸν ρυθμὸν, τῶν δὲ προσευχῶν καὶ τῶν λειτουργικῶν ἁσματῶν ψαλάντων ἐν ρουθηνικῇ γλώσσῃ. Ἐπὶ τῇ περιστάσει ταύτῃ ὁ Πάπας, ἐξορκίζων τοὺς ἀνατολικοὺς νὰ ἀπαλλαγῶσι προλήψεων—τάχα—τινῶν κατὰ τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας, πρόσκαλεῖ τοὺς Λατίνοὺς νὰ σπουδάζωσι προσεκτικώτερον τὴν ἱστορίαν καὶ τὰ ἦθη τῆς Ἀνατολῆς καὶ νὰ θαυμάσωσι μετ' αὐτοῦ «τὴν λαμπρότητα τῆς σλαβικῆς λειτουργίας».

Ἡ μετέπειτα πολιτικὴ τοῦ Πίου ΙΑ' ἀπέδειξε καὶ ἀποδεικνύει, ὅτι ταῦτα δὲν ἦσαν ἀπλοῖ λόγοι, ἀλλὰ ἀπόφασις ἐφαρμογῆς μεθοδικοῦ προγράμματος πρὸς προαγωγὴν τῆς οὐνίας. Ἀπόδειξις εἶνε ἡ δημιουργία τῆς ἀνατολικῆς Κογκρεγατίας, ἣς διευθυντὴς τυγχίνει αὐτὸς ὁ Πάπας καὶ εἰς ἣς τὴν δικαιοδοσίαν

ὕψονται πᾶσαι αἱ ἀφορῶσαι εἰς τὰς οὐνιτικὰς ἀνατολικὰς Ἐκκλησίας ὑποθέσεις. Τινὲς τῶν ἀποτελούντων αὐτὴν καρδιναλίων εἶνε γνωστοὶ ἐπιστήμονες, ἀλλ' ἅμα καὶ φανατικοὶ ὑπέρμαχοι τοῦ προβληθέντος σκοποῦ. Εἰς τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἀποβλέπει καὶ τὸ «Ἀνατολικὸν Ἰνστιτούτον», ὅπερ ἰδρύθη μῆνᾶς τινὰς μετὰ τὴν σύστασιν τῆς Κογκρεγατίας (τῇ 25 Ὀκτ. 1917), ὑπήχθη δ' ὑπὸ τοῦ Πάπα εἰς τὴν διεύθυνσιν τῶν Ἰησοῦϊτῶν ὁ εὖν διευθυντὴς του, Γάλλος Ἰησοῦϊτῆς πατὴρ d' Herbigny, εἶνε ἀριστος γνώστης τοῦ σλαβικοῦ κόσμου. Ἡ βιβλιοθήκη τοῦ Ἰνστιτούτου τούτου εἶνε ἤδη μία τῶν ἀρίστων ἐν τῷ κόσμῳ εἰδικῶν διὰ τὰς ἀνατολικὰς σπουδὰς.

Τὸ γενικὸν σχέδιον τῆς οὐνιτικῆς πολιτικῆς τῆς Ρώμης δύναται νὰ συνοψισθῇ ὡς ἑξῆς: Προπαρασκευῆ κλήρου πεπαιδευμένου, ζηλωτοῦ καὶ διδακτικοῦ διὰ τὰς οὐνιτικὰς ἀνατολικὰς Ἐκκλησίας ἐν σεμιναρίοις εἰδικῶς πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ὀργανωμένοις καὶ προσωρινῶς διευθυνομένοις ὑπὸ λατίνων κληρικῶν (μέχρι παρασκευῆς οὐνιτῶν) ὀφειλόντων νὰ προσαρμόζωνται ὀλοκληρωτικῶς πρὸς τὸν θρησκευτικὸν καὶ ἐκκλησιαστικὸν «ρυθμὸν» τῶν μαθητῶν των. Τοιαῦτα σεμινάρια ἰδρύθησαν ἤδη πολυάριθμα. Ὁ ἰδρύσας τὸ ἐν Ἱεροσολύμοις οὐνιτικὸν σεμινάριον τῆς Ἁγίας Ἄννης καρδιναλῖος Lavignerie ἔδωκε πρὸς τοὺς εἰς τὴν διεύθυνσιν του κατασταθέντας ὑπ' αὐτοῦ κληρικοὺς τὰς ἑξῆς χαρακτηριστικότητας ὑποθήκας: «Μία μόνη μέθοδος δύναται ν' ἀποβῇ καρποφόρος ἐν Ἀνατολῇ, δυναμένη νὰ διατυπωθῇ οὕτω: ἀποδοχὴ πάντων τῶν κατὰ τοὺς ἀνατολικοὺς, πλην τῶν ἐλαττωμάτων καὶ τῆς (θρησκευτικῆς) πλάνης των. . . Διὰ τὸν προπαγανδιστὴν λατίνον τελειότης εἶναι νὰ γείνη ὁ ἴδιος κατὰ πάντα ἀνατολικός, νὰ δεχθῇ τὸ ἐνδυμα, τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν λειτουργίαν τοῦ ἀνατολικοῦ κλήρου. Τότε πράγματι ἡ ἐράσις του θὰ ἀποβῇ ἀληθῶς ἀποτελεσματικὴ».

Πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἡ Ρώμη δὲν ἐδίστασε νὰ ὑποχωρήσῃ καὶ εἰς τὸ ζήτημα τοῦ ἑγγάμου τοῦ κλήρου. Βεβαίως πάντοτε ἡ Ρώμη ἐξακολουθεῖ νὰ συνιστᾷ τὴν ἀγαμίαν τοῦ κλήρου καὶ διὰ τοὺς οὐνίτας ἐπικαλουμένη τὴν πείραν, καθ' ἣν ὁ ἑγγαμὸς κληρικὸς δὲν δύναται νὰ ἐκτελῇ πλήρως τὸ προπαγανδιστικὸν αὐτοῦ ἔργον· οὐχ ἦτον ὄμως δὲν ἐπιβάλλει τὴν ἀγαμίαν εἰς τὸν οὐνιτικὸν κλῆρον, παραλλήλως πᾶσαν προσπάθειαν καταβάλλουσα ἐν τοῖς σεμιναρίοις νὰ ἐμπνεύσῃ ἀποστραφὴν πρὸς τὸν ἑγγαμὸν κλῆρον.

Ἐπ' ἴσης χαρακτηριστικὸν τῆς νέας μεθόδου πρὸς προαγωγὴν τοῦ Οὐνιτισμοῦ εἶναι ἡ ἀπόλυτος ἀπαγόρευσις εἰς τοὺς ἤδη οὐνίτας νὰ μεθίστανται εἰς τὸν λατινισμόν. Οἱ γενόμενοι οὐνίται πρέπει διὰ παντός νὰ μένωσιν ἀνατολικοί, δηλαδὴ νὰ ἀκολουθῶσιν ἐν τῇ λειτουργικῇ πράξει καὶ τῇ καθ' ὅλου ἐμφανίσει τὸν ἀνατολικὸν ρυθμόν. Νὰ εἶναι οὐνίται.

Ἄλλο μέτρον τοῦ οὐνιτικοῦ προγράμματος εἶναι ἡ ἀνασύστασις τοῦ ἀνατολικοῦ μοναχικοῦ θεσμοῦ. Ὁ Πάπας φρονεῖ, ὅτι αἱ μεγάλαι ἐν Ἀνατολῇ μοναί, προσηκόντως μεταρρυθμιζόμεναι, εἶναι προωρισμέναι νὰ ἀποβάσῃ τὸ ἀποτελεσματικώτερον ὄργανον τῆς ἀσφαλοῦς διεισδύσεως τοῦ κατολικοῦ εἰς τὴν ὀρθόδοξον Ἀνατολήν. Ὁ Πάπας ἤδη ἀπὸ πέρου προέτεινεν εἰς τοὺς Βενεδικτίνους μοναχοὺς τὸ δυσχερὲς τοῦτο ἔργον, ἐπὶ τῇ βάσει ἰδίας τῶν ὀδηγῶν τοῦ προμνημονευθέντος δαιμονίου ἐπισκόπου Στρεπτιτίσκου.

Τελευταῖον τελεσφόρον μέτρον πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ μεθοδικοῦ οὐνιτικοῦ προγράμματος τῆς Ρώμης ἐμελετήθη ἡ ὑπαγωγὴ τῶν λατίνων ἐν ταῖς ἀνατολικαῖς χώραις μισσιοναρίων ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τῶν ἀνατολικῶν ἐπισκόπων τοῦ δυτικοῦ δόγματος. Ἡ πρότασις αὕτη συνεζητήθη ἐν τῷ κατ' Αὐγουστον τοῦ παρελθόντος ἔτους συγκληθέντι ἐν Velehrad τῆς Μοραβίας μεγάλῳ κατολικῷ συνεδρίῳ, τοῦ ὁποῦν κύριος σκοπὸς ἦτο ἡ μελέτη τῶν μέσων τῆς ἐπιτυχύνσεως τῆς προσεγγίσεως τῶν Ἐκκλησιῶν πρὸς ἀλλήλας. Ἐν τῷ ἐπομένῳ περὶ τῆς ἀνθελληνικῆς πολιτικῆς τῆς οὐνίας.

ΕΠΙ ΤΩΝ ΟΔΗΓΙΩΝ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ

Ἐν προηγουμένῳ φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησίας» (ἀρ. 15—16 τῆς 16 Ἀπριλίου 1925) ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν. Ὁδηγίαι πρὸς τὸν πνευματικόν» ἔχουσι δημοσιευθῆ ἑξήκοντα ὀδηγίαι πρὸς τὸν πνευματικόν (σ. 117—118). Φρονῶν ὅτι αἱ ὀδηγίαι αὗται εἶνε ἑλλιπεῖς καὶ ἀσαφεῖς, ἐνόμισα καθῆκον νὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχὴν τῆς Ἐκκλησίας εἰς αὐτοὺς. Ἀρκοῦσι δὲ νομίζω τὰ ἀκόλουθα τρία παραδείγματα.

1. Ὡς γνωστὸν πρὸς ἀποτέλεισιν τοῦ μυστηρίου τῆς μετανοίας ἀπαιτεῖται α') μετάνοια, ἥτοι συντριβὴ τῆς καρδίας διὰ τὰ ἁμαρτήματα καὶ σταθερὰ ἀπόφασιν πρὸς διόρθωσιν· β') ἐξομολόγησις τῶν ἁμαρτημάτων ἐνώπιον τοῦ ἱερέως, καὶ γ') συγχώρησις αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ ἱερέως.

Κατὰ ταῦτα ἡ ἔκφρασις «Ἡ ἄφεσις τῶν ἁμαρτιῶν παρέχεται ἀμέσως μετὰ τὴν μετάνοιαν καὶ ἔξαγόρευσιν» (σ. 118) εἶνε ἐσφαλμένη.

2. Ὡς γνωστὸν τὰ ἐπιτίμια δύνανται νὰ ἐπιβληθῶσιν εἰς ἀπολυθέντας καὶ μὴ, εἰς μὲν τοὺς πρώτους, ὅπως στηριχθῶσιν ἐν τῇ συγχωρήσει καὶ προφυλαχθῶσιν ἀπὸ νέας πτώσεως, εἰς δὲ τοὺς δευτέρους ὅπως προπαρασκευασθῶσιν εἰς εἰλικρινῆ μετάνοιαν.

Κατὰ ταῦτα ἡ γνώμη ὅτι τὸ ἐπιτίμιον εἶνε «προωρισμένον νὰ γυμνάσῃ πνευματικῶς τὸν ἐξομολογούμενον, ἵνα παραμείνῃ σταθερῶς ἐν τῇ νέᾳ ὁδῷ τῆς ἀρετῆς» (σ. 118) δὲν εἶνε ὀρθὴ καὶ πλήρης ὡς καὶ ἡ γνώμη ὅτι «ἡ ἄφεσις τῶν ἁμαρτιῶν εἶνε ἄσχετος πρὸς τὸ ἐπιτίμιον» (σ. 138).

3. Ὡς γνωστὸν τὰ ἐπιτίμια πρέπει νὰ προσσυσφύζονται πρὸς τὸν χαρακτήρα τοῦ ἁμαρτήσαντος καὶ τὴν ποιότητα τῆς ἁμαρτίας.

Κατὰ ταῦτα ἡ γνώμη «τὸ εἶδος τῶν ἐπιτιμίων ποικίλλει ἀναλόγως τῆς ὑγείας, τῆς πνευματικῆς καταστάσεως καὶ τῶν λοιπῶν προσωπικῶν συνθηκῶν τοῦ ἐξομολογουμένου» (σ. 118) δὲν εἶνε ὀρθὴ καὶ πλήρης.

Κ. Ι. ΔΥΟΒΟΥΝΙΩΤΗΣ

ΟΜΙΛΗΤΙΚΟΝ ΣΧΕΔΙΑΣΜΑ

Περὶ ἐνόχου αὐτοσκανδαλισμοῦ.

Κυριακὴ τῆς Σαμαρείτιδος—17 Μαΐου.

«Καὶ ἐπὶ τούτῳ ἦλθον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, καὶ ἰθαύμασαν, ὅτι μετὰ γυναικὸς ἐλάλει· οὐδεὶς μὲν τοι εἶπε· τί ζητεῖς; ἢ τί λαλεῖς μετ' αὐτῆς»;

(Ἰωάν. 4,27).

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.—Συνήθειαν εἶχον οἱ Ραββίνοι νὰ κατακρίνωσι πάντα, ὅστις συνωμίλει δημοσίᾳ μετὰ γυναικὸς ἔστω καὶ μετ' αὐτῆς τῆς συζύγου του. Ἐντεῦθεν ἡ παράδοξις δ' ἡμᾶς σήμερον ἐκπληξίς τῶν μαθητῶν διὰ τὴν συνομιλίαν τοῦ Ἰησοῦ μετὰ τῆς Σαμαρείτιδος.—Οὐδὲν ὁμοῦ τὸ κοινὸν ἔχει ἡ ἐκπληξίς αὕτη πρὸς τοὺς εὐκόλους εἰς παρεξηγήσεις, εἰς σχόλια καὶ εἰς μηχανογραφίας πλείστων σημερινῶν ἀνθρώπων, ἀπλῶς διότι εἶδον τοῦτο ἢ ἐκείνον νὰ συνομιλῇ ἢ νὰ ἔρχεται εἰς ἐπαφὴν πρὸς τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ πρόσωπον. Οἱ τοιοῦτοι σκανδαλίζουσιν αὐτοὶ ἑαυτοὺς ἐνόχως. ΔΙΑΙΡΕΣΙΣ.—Α'. Ποῖαι παραφέρονται εἰς τὸν αὐτοσκανδαλισμόν. Β'. Ἡ εὐθύνη τῶν αὐτοσκανδαλιζομένων.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ.—Οἱ αὐτοσκανδαλιζόμενοι.

- 1.—Οἱ μικροὶ τὸν νοῦν καὶ ἀνεργάτιστοι.
- 2.—Οἱ ἐμπαθεῖς: ὁ φθόνος, ἡ ζηλοτυπία, ἡ κακεντρέχεια, ἡ χαιρεκκαλία εἶναι σατανικὰ πρὸς αὐτοσκανδαλισμόν ἐλατήρια.
- 3.—Οἱ διεφθαρμένοι καὶ ἐκφυλοὶ: Αὐτοὶ καὶ τὸ φῶς βλέπουσιν ὡς ἑκότος.
- 4.—Οἱ μὴ ἔχοντες συναίσθησιν τῶν ἠθικῶν ἀξιών. Δι' αὐτοὺς τιμὴ, ὑπόληψις, καλὸν ὄνομα τοῦ πλησίον μετροῦνται κατὰ τὰς ὀρέξεις καὶ διαθέσεις των.
- 5.—Οἱ θυσιάζοντες τὰ πάντα πρὸς ἐξυπηρέτησιν καταχθονίων αὐτῶν σκοπῶν καὶ συμφερόντων.
- 6.—Οἱ ἀθεόφοβοι. Πῶς ἄνθρωπος ἐχέφρων, χριστιανὸς

μάλιστα, δύναται νὰ εὐσεβῆ πρὸς τὸν Θεὸν ἀσεβῶν κατὰ τοῦ πλησίον;

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.—Εὐθύναι τῶν αὐτοσκανδαλιζομένων.

1.—Σπεύδοντες εἰς τὴν κρίσιν καὶ τὰς σκέψεις των καταδικάζουσι τὸν ἄλλον ἐν τῇ συνειδήσει των ὅπως ἐπιπολαίως. Εἶναι τοῦτο μικρὰ παραβάσεως τοῦ στοιχειώδους δικαίου εὐθύνη;

2.—Γίνονται διὰ τῆς ἐλαφρότητος των ταύτης πολλάκις αἴτιοι δυσφημίσεω: καὶ καταστροφῆς τοῦ πλησίον, ὑπὲρ οὗ Χριστὸς ἀπέθανε. Εἶναι μικρὰ αὕτη ἢ εὐθύνη;

3.—Δημιουργοῦσι διὰ τῶν ἀκριτομουθιῶν καὶ τῶν σπερμολογημάτων αὐτῶν ἐπισόδια εἰς βῆρος τῆς ὑπολήψεως τῶν ἄλλων καὶ παρέχουσι τροφήν εἰς τὰ κακοποιῶν στοιχεῖα τῆς κοινωνίας νὰ κακοποιῶσι. Ἄλλ' αὕτη εἶνε ἢ ἀγάπη ἢ χριστιανικὴ καὶ ὁ σεβασμὸς τοῦ πλησίον;

4.—Οἱ αὐτοσκανδαλιζόμενοι γίνονται πρόχειρα ὄργανα τῶν ἐπιτηδείων πρὸς ἐκτέλεσιν ὀπισθοδρομῶν σχεδίων αὐτῶν. Δὲν εἶναι ἔνοχοι ἀσεβείας πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην ἑαυτῶν ἄξιαν;

5.—Ἐπισείουσιν ἐφ' ἑαυτοὺς τὴν θείαν ὀργήν' διότι ἢ ἀγανάκτησις τῶν θυμάτων δὲν θὰ μείνῃ ἀτελεσφόρητος.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ.—Ἐνόχου αὐτοσκανδαλισμοῦ πρὸς ἡγετον δεῖγμα κατέστη ἡ διδραχμὴ «ἐνδὸς» σφάλματος τοῦ Ἡερολογίου. Πόσοι ἀφίνουσι νὰ γίνονται παίγματα τῆς ἀγνοίας των, τῆς κακίας των, καὶ ὄργανα ποικίλων ἐκμεταλλευτῶν;—Καὶ πόσοι τοιοῦτοι ἐκφυτρώνουσι αὐτεπάγγελτοι κριταὶ καὶ διορθῶται τῆς διαγωγῆς καὶ τῶν ἠθῶν τῶν ἄλλων, αὐτοὶ ὅντες «τάφοι κεκονισμένοι», πλήρεις πείσεως ἀκαθορίας;—Ναί' ἐάν ὁ Χριστὸς εἶπεν «οὐαὶ δι' οὗ τὸ σκάνδαλον ἔρχεται» εἰς πάντα διδόντα πραγματικὴν ἀφορμὴν νὰ κλονηθῇ ἡ πίστις καὶ ἡ ἠθικὴ κατεύθυνσις τοῦ πλησίον, ὁ ταλαιπωρῶν εὐτος ἀπευθύνεται καὶ κατὰ τῶν σκανδαλιζόντων ἑαυτοῦ. Δὲν εἶπε δὲ καὶ τὸ ἀδύνατον ἐκεῖνο: «εἰ ὁ ὀφθαλμὸς σου ὁ δεξιὸς σκανδαλίζει σε, ἔξελε αὐτόν»; . . .

Ε. Ι. Κ.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

§§ Μὴν συνεπληρώθη ἀφ' ὅτου ἐδημοσιεύθη τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν ἢ πρὸς τὸν ἱερόν Κλήρον Ἐγκύκλιος κατὰ τῆς Οὐνιτικῆς προπαγάνδας, ἀλλ' ἢ προκληθεῖσα ἀπήχησις ἐξυκολουθεῖ εἰς τὸν ἡμερήσιον τύπον. Ἡ αὐθάδης καὶ ὑβριστικὴ ἀπάντησις τοῦ ἐπισκόπου Ἐπισκόπου «Θεοδωρουπόλεως» Γεωργίου Χαλαβατζῆ, παρέσχεν ἀφορμὴν εἰς συνηχισμένης ἀποκαλύψεως περὶ τῆς σκοτίας δράσεως αὐτοῦ τε καὶ τῆς οὐνιτικῆς προπαγάνδας. Ὁ Ἐπίσκοπος Γεώργιος ὑπέμνησε τὴν ἰταμότητα τοῦ διαβόητου Καρδινάλιου Οὐμβέρτου, ἐν μέσῃ Κωνσταντινῶν τῷ 1054 καθιβρίσαντος καὶ τοὺς Ὀρθοδόξους Ἱεράρχας καὶ τὴν Ὀρθόδοξον καὶ Καθολικὴν τῆς Ἀνατο-

λῆς Ἐκκλησίαν, προβάτων δὲ εἰς τὸ ἐν τῇ Ἀγίᾳ Σοφίᾳ πραξικόπημα τῆς 6 Ἰουλίου 1054, εἰς ὃ ὀφείλεται ἡ ἐπελθοῦσα ἀξιοθρήνητος ρήξις μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν.

§§ Ὁ ἀλαλαγμὸς τῶν ἐν Ρωσίᾳ σοβιετικῶν ἐπὶ τοῦ περιεχομένου τῆς διαθήκης τοῦ Πατριάρχου Τύχωνος ὡς ἀψευδοῦς τάχα τεκμηρίου τῆς ἀμερολήπτου θρησκευτικῆς πολιτικῆς τῶν Σοβὲτ οὐδένα τῶν γνωσκόντων τὰ ἐν Ρωσίᾳ πράγματα δύναται ν' ἀπατήσῃ. Πῶς δύναται νὰ ἀποκληθῇ «οὐδετέρα» θρησκευτικὴ πολιτικὴ ἢ ἀπαγόρευσις μὲν καθ' ὅλου τῆς θρησκευτικῆς διδασκαλίας ἐν τοῖς σχολείοις, ἢ ἐκ παντὸς δὲ τρόπου διαστρέβλωσις τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως τῶν παιδῶν διὰ τῆς συστηματικῆς διδασκαλίας τῆς ἀθείας; Πῶς δ' ἰσχυρίζονται ὅτι ἀφήνουν τὴν Ἐκκλησίαν ἐλευθέραν, ἀφοῦ ἀποκλείουσι καθ' ὅλοκληρίαν τὴν ἐκλογὴν νέου πατριάρχου εἰς διαδοχὴν τοῦ ἀποθανόντος; Μεγίστη μερὶς τοῦ ὀρθοδόξου ρωσικοῦ λαοῦ θέλει νὰ ἔχῃ πατριάρχην. Πῶς οὐνομάζεται ἡ πολιτικὴ, ἢ παρακωλύουσα καὶ τὴν ἐκφρασὴν τοῦ πόνου καὶ τὴν πραγματοποίησιν αὐτοῦ;

§§ Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὁ ἡμερήσιος τύπος ἐφιστᾷ τὴν προσοχὴν εἰς ἀτακτῆματά τινα, τὰ ὅποια ἐπισημαίνουσι εἰς τοὺς ναοὺς συνετελεσθῆναι διαφωνιῶν μεταξὺ ἐπιτρόπων καὶ ἱερέων. Ἡ πείρα ἐκ πλείστων ὄσων περιστατικῶν ἀπέδειξεν, ὅτι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, οἱ κύριοι ἐπίτροποι ἐπιλανθάνονται τῆς ἱερότητος καὶ τοῦ τόπου καὶ τοῦ ὑπουργήματός των καὶ τοῦ ἱερατικοῦ ἀξιώματος καὶ ἐκτρέπονται εἰς διαγωγὴν ἀξίαν πραγματικοῦ κακισμοῦ. Οἱ τοιοῦτοι ὀφείλουν νὰ ἐννοήσουν, ὅτι ἐκλέγονται μόνον διὰ τὴν εὐταξίαν καὶ τὴν εὐπρέπειαν τῶν ἱερῶν ναῶν.

§§ Φαίνεται, ὅτι εἰς τινὰς ἀπομεικρυνόμενας ὅπως δηποτε γωνίας τῆς χώρας μας οἱ διαβόητοι χιλιασταὶ κατορθώνουν διὰ τῆς προπαγάνδας των νὰ παραπλανώσι τινὰς ἀφελεῖς, νὰ ἐξωθώσι δὲ καὶ μέχρι διαλύσεως οὐκογενειακῶν δεσμῶν καὶ ἄλλων κοινωνικῶν σκανδάλων τὸ κακὸν ἀποκαλύπτεται κομιζόμενον ἐξ Ἀμερικῆς ὑπὸ παλινοστούτων μεταναστῶν, ὑποτρεφόμενον δὲ καὶ ὑπὸ τῆς ἐκμεταλλευομένης ἀφ' ἑαυτοῦ τοῦς ἀπλοῦκοὺς ἀνθρώπους προπαγάνδας τῶν χιλιασταῶν. Καὶ οἱ μὲν ἱεροκήρυκες ἀνάγκη νὰ τονώσωσι τὰ κηρύγματά των διαφωτίζοντες τοὺς χωρικοὺς περὶ τῶν χιλιαστικῶν ἀνοσιῶν. Οἱ δὲ σωφρονέστεροι καὶ θετικώτεροι τῶν χωρικῶν, βλέποντες τὴν διατάραξιν τῆς οὐκογενειακῆς καὶ κοινωνικῆς ἡσυχίας των ἢ μνησθῶσι ἐκείνους, οἱ ὅποιοι μόλις ἐμφανισθέντες

τούς παραδόξους τούτους καινοδιδασκάλους πύξ και λάξ εξέδιωξαν ἐκ τῆς κόμης των και εὔρον τὴν ἡσυχίαν των.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

— Διὰ Διατάγματος ἐκδοθέντος τῇ 17 Μαρτίου ἐ. ἔ. ἀνεγνωρίσθη ὡς ἐνοριακὸς Νάος, ὁ ἐν Κηφισσιᾷ Ἱερὸς Νάος τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος.

— Διὰ Διατάγματος ἐκδοθέντος τῇ 17 Μαρτίου ἢ 1. Μονῆ «Γλυκόβου» τῆς Μητροπόλεως Ἐλασσῶνος, συνεχωσθῆ μετὰ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Δεμεράδων τῆς αὐτῆς Μητροπόλεως.

— Διὰ Διατάγματος ἐκδοθέντος τῇ 23 Μαρτίου ἐν. ἔτ. τὰ χωρία Τσοπελά, Ξηρικά, Μπαμπίκοι και Χριστοί, τῆς Μητροπόλεως Ἄρτης, ἀποσπώμενα τῆς ἐνορίας τοῦ χωρίου Πραιμάντων, ἀποτελοῦσιν ἰδίαν ἐνορίαν, μετ' ἐνοριακὸν ναὸν τὸν ἐν Τσοπελά ναὸν τῆς Ἐυαγγελιστρίας.

— Τὸ ἐπισκοπικὸν Δικαστήριον Μεσσηνίας διὰ τῆς ἀπὸ 13 Φεβρουαρίου ἐν. ἔτ. ἀποφάσεως αὐτοῦ κατεδίκασε τὸν ἱερέα Παναγιώτην Μυλωνόπουλον, ἐφημέριον Χαλαμπραϊζας εἰς ἐξάμηνον ἀργίαν ἀπὸ πάσης ἱεροπορείας, τὸν δὲ ἱερέα Παναγιώτην Δουβαρᾶν, ἐφημέριον Δασύλλα, εἰς τετράμηνον τοιαύτην.

— Διεβιβάσθη τῷ Ὑπουργεῖῳ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν τὸ ὑπ' ἀριθ. 386 ἔγγραφον τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Τρίκκης και Σταγῶν, μετὰ τῆς ἐπισυναπτομένης αὐτῷ αἰτήσεως τοῦ ἱερομονάχου Ἱακώβου Σταμάκη, περὶ χορηγήσεως αὐτῷ διμήνου ἀδείας δι' Ἀλεξάνδρειαν.

— Πραεμβαλλομένων προσκομμάτων εἰς τὴν διεξαγωγὴν τῶν ἐργασιῶν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλιώτιδος, λόγω τῆς ἀρνήσεως τοῦ Πρωτοδίκου εἰς τὸ νὰ συμμετέχη τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ ἕνεκα τῆς παρουσίας και συμμετοχῆς τοῦ δικαστικοῦ Κλητῆρος, ἐκλεγέντος ἀντιπροσώπου τῶν λαϊκῶν ἐπιτρόπων τῆς πόλεως, μὴ ἐπιτρεπομένου, κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Πρωτοδίκου, ὑπὸ τῆς ἱεραρχικῆς τάξεως νὰ ἔχη ἰσόσηφον δικαστικὸν Κλητῆρα, ἐζητήθη ἐπ' αὐτοῦ ἡ γνώμη τοῦ Νομικοῦ Συμβούλου τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν.

— Τὸ Γενικὸν Ἐκκλησιαστικὸν Ταμεῖον δι' ἔγγραφου αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον προέτεινε τὴν ἀπόλυσιν τοῦ ἡγουμενοσυμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς οἰοῦ Λουκά, λόγω τῆς μὴ ὑποβολῆς εἰσέτι τοῦ ἀπολογισμοῦ τοῦ παρελθόντος ἔτους 1924.

— Διεβιβάσθη τῷ Ὑπουργεῖῳ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἔγγραφον τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Γιαννιτσῶν, δι' οὗ ζητεῖ τὴν ἀπόσπασιν τῶν Ἱερῶν Μονῶν Ὁσίου Λουκά και Παναγίας Μπαμπιανῆς ἐκ τῆς τοῦ Τιμίου Προδρόμου, πρὸς ἐκδόσιν τοῦ σχετικοῦ Διατάγματος.

— Ἡ και παρ' ἡμῖν δοῦσα ἐσνικὴ προπαγάνδα τῆς γνωστῆς αἰρέσεως τῶν χιλιαστῶν ἐμφανιζομένη ὑπὸ τὸ προσωπεῖον τῶν «σπουδαστῶν τῆς Γραφῆς» ἤρχισε και εἰς τὰς ἐπαρχίας ἐξαπλουμένη πρὸς σκανδαλισμὸν τῶν συνειδήσεων τῶν πιστῶν. Οὕτως εἰς τι χωρίον τῆς Λοκρίδος ἐλάχιστοι ὄπαδοι τῆς ἐν λόγῳ αἰρέσεως συμπήξαντες ἰδίαν παρασυναγωγὴν ἐνεφανίσθησαν ὡς θρησκευτικοὶ ἀναμορφωταὶ ἀξιεῦντες τὴν περιφρόνησιν πρὸς τὰ μυστήρια και τὰς τελετὰς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας και διακηρύττοντες ὅτι περιτεύει ὁ θρησκευτικὸς γάμος. Κατὰ τῶν ἀτάκτων τούτων σκανδαλιστῶν ἐλήφθησαν ὑπὸ τῶν ἐπιτοπίων ἀρχῶν ὠρισμένα μέτρα.

— Ἡ ἀντιχριστιανικὴ προπαγάνδα τῶν «Οὐνιτῶν» ἀπεσταλμένων τοῦ Πάπα ἐκμεταλλουμένη τὴν δυστυχίαν τῶν προσφυγικῶν μας πληθυσμῶν ὁσημέραι εὐρύνει τὸν κύκλον τῆς προσηλυτιστικῆς της δρασεως. Οὕτω κατηγγέλθησαν ἐσχάτως τὰ ἐξῆς συγκεκριμένα γεγονότα, ἅτινα ἔλαβον χώραν ἐν τῷ ἐνταῦθα προσφυγικῷ συνοικισμῷ Νέας Κοκκινιάς προκαλέσαντα τὴν δικαίαν ἀγανάκτησιν τῶν κατοίκων, οἵτινες ἐπιμόνως ζητοῦσι τὴν ταχύτεραν ἀπομάκρυνσιν τῶν «Οὐνιτῶν». α) Οἱ Οὐνίται, προσηλυτίσαντες τὸν υἱὸν τῆς πρόσφυγος Εἰρήνης Φατοπούλου, προσεπάθησαν διὰ τινος ἱερέως, Γεωργίου ὀνόματι, νὰ προσηλυτίσουν και τὴν ἰδίαν εἰς τὸ καθολικὸν δόγμα, διδάσκοντες τὸν υἱὸν της, ὡς και τοὺς ἄλλους προσερχομένους νέους, ὅτι πραγματικοὶ χριστιανοὶ εἶνε οἱ καθολικοὶ και ὅτι τὰ εἰσιτήρια τοῦ Παραδείσου ἐκδίδονται ὑπὸ τοῦ Πάπα. β) Ἡ πρόσφυξ Εὐθυμία τοῦ αὐτοῦ συνοικισμοῦ, κατοικοῦσα εἰς τὴν ὁδὸν 3ην ἀρ. 20, ἐπέσθη νὰ εἰσαγάγη και τὰ δύο αὐτῆς τέκνα εἰς τὴν λειτουργοῦσαν σχολὴν, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ ἐν ἐνεγράφῃ εἰς τοῖς ἐρατικὸν τμήμα. γ) Ὁ παρὰ τῷ Ἀμερικανικῷ Νοσοκομείῳ Κοκκινιάς παντοπώλης Ἰορδάνης ἐνεπιστεύθη εἰς τοὺς Οὐνίτας τὰ δύο τέκνα τῆς χήρας ἀδελφῆς του. δ) Ἡ ἐν τῇ ὁδῷ 10ῃ κατοικοῦσα πρόσφυξ Στυλιανὴ ἐνέγραψε τὸν ἀνεψιὸν της εἰς τὴν αὐτὴν σχολὴν. ε) Ὑπὸ τῆς οὐνιτικῆς σχολῆς ἐστάλησαν εἰς τὴν Ρώμην 30 παιδία Ἐλληνες ὀρθόδοξοι και ἐτοιμάζεται νέα ὁμοία ἀποστολή.

— Ὁ Σ. Μητροπολίτης Τρίκκης και Σταγῶν

ἔξεδωκε διὰ τὸ Πάσχα τῶν φυλακισμένων ἐν Τρικκάλοις ἐγκύκλιον ἀναγνωσθεῖσαν ἐπ' ἐκκλησίας ἐν τῇ Μ. Πέμπτῃ κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τῶν ἁγίων Παθῶν περὶ περιφορᾶς δίσκου. Ὁ ἴδιος δὲ ἀπέστειλε δρχ. χιλίας καὶ τ' ἀναγκαιούντα εἰς τοὺς φυλακισμένους πασχαλινὰ εἶδη.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Ἡ μέριμνα τῆς Ἐκκλησίας ὑπὲρ τῶν προσφύγων, περὶ ἧς καὶ ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησίας» ἐσημειώθησαν σχετικᾶ, ἐξεδηλώθη ὑπὸ τῶν κατὰ τόπους Ἱεραρχῶν οὐ μόνον ἐν τῇ Παλαιᾷ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ Νέᾳ Ἑλλάδι, εἰς ἣν κατέφυγον οἱ περισσώτεροι πρόσφυγες. Εἰς τινὰς μάλιστα περιφερείας οἱ λειτουργοὶ τῆς Ἐκκλησίας ἐπατέλεσαν τὸ ἔργον τῆς στεγαστικῆς τῶν προσφύγων μετὰ μεγίστης ταχύτητος καὶ ἐπιτυχίας, τινὲς δὲ καὶ προέλαβον τὴν διασάλευσιν τῆς τάξεως καὶ τὴν δημιουργίαν χαώδους ἀναρχίας. Καὶ συγκεκριμένως ὁ Μητροπολίτης Αἰδυμοναίου κ. Φιλάρτος, παρὰ τὸ προβεβηκός τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, ταθείς ἐπὶ κεφαλῆς Ἐπιτροπῆς ἅμα τῇ ἀφίξει τῶν πρώτων ναυαγίων τῆς μικρασιατικῆς συμφορᾶς ὡς πατὴρ φιλόστοργος ἔτρεχε τῆδε κἀκεῖσε ζητῶν νὰ ἐξεύρη προσωρινὰ καταλύματα διὰ τοὺς πρόσφυγας καὶ συλλέγων χρήματα διὰ τὰς πρώτας ἀπολύτους αὐτῶν ἀνάγκας. Ὁ τότε τοποτηρητὴς τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Μαρωναςίας Ἄρχιμ. Μ. Κωνσταντινίδης συστήσας πολυμελῆ ἐπιτροπὴν ἐν τῇ Κομοτηνῇ προσέβη εἰς συλλογὴν 150000 δραχμῶν ἐν διαστήματι ἐλαχίστων ἡμερῶν καὶ ἐγκατέστησε προσωρινῶς 70000 πρόσφυγας ἐν τῇ πόλει ἐκεῖνη καὶ τοῖς χωρίοις τῆς περιφερείας αὐτῆς. Ἡ Μητρόπολις Μαρωναςίας ἐπὶ δύο περὶπου μῆνας μεταβλήθη εἰς γραφεῖον περιθάλψεως τῶν προσφύγων, οἵτινες καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦτο ἐπρομηθεύοντο τὸν ἄρτον αὐτῶν ἐκ τῶν ἐράνων τῆς ὡς εἴρηται ἐπιτροπῆς ἐφοδιασθέντες ὑπ' αὐτῆς καὶ διὰ τῶν ἀπαραιτήτων εἰδῶν ἐνδυμάτων καὶ ὑποδήσεως. Ὁ σεβ. Μητροπολίτης Σερρῶν συλλέξας μέγα πᾶσιν χρημάτων καὶ δημοτικῶν καρπῶν διέτρεχεν ἀπὸ βαθέος ὄρθρου μέχρι βαθείας νυκτὸς τὴν πόλιν καὶ τὰ χωρία, κατορθώσας νὰ στεγάσῃ ἅπαντας τοὺς πρὸ τῆς ἀφίξεως ἐπαρκεῖς ἐπιτελείου κρατικῶν ὑπαλλήλων καταφθάσαντας πολυαριθμούς πρόσφυγας ἐκ Μικρᾶς Ἀσίας καὶ Θράκης. Ὁ Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Γεννάδιος ἅμα τῇ ἀγγελίᾳ τοῦ κατάπλου τοῦ πρώτου ἀτμοπλοίου τοῦ κομίζοντος τοὺς ἐκ τοῦ μικρασιατικοῦ μετώπου διαρρέυσαντας στρατιώτας, παρακληθεὶς ὑπὸ τῶν πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν ἀρχῶν μετέβη εἰς τὴν προκυμαίαν τῆς Θεσβόνικης καὶ

διὰ λόγων ἐνθουσιώδους φιλοπατρίας προσεπάθησε νὰ πείσῃ τοὺς ἀλλόφρονες στρατιώτας ν' ἀφίσωσιν ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου τὸν ὅπλισμόν των καὶ νὰ ἀποβιβασθῶσιν ἐν τάξει. Πράγματι δὲ τοῦτο ἐπιτεύχθη καὶ ἡ πόλις ἐσώθη ἐκ τῆς ἀναρχίας, εἰς ἣν θὰ ἐβυθίζετο ἐν περιπτώσει ἀποβιβάσεως 2000 καὶ ἐπέκεινα στρατιωτῶν πειναλέων, ἀτάκτων, ἀπογοητευμένων ἐκ τῆς προσφάτου πρωτοφανοῦς συμφορᾶς. Ἐπὶ τούτοις συστήσας πάραυτα Ἐπιτροπὴν συνέλεξεν ἐν διαστήματι ἐλαχίστων ἡμερῶν 500000 δραχ. δι' ὧν ἐθεραπεύθησαν αἱ πρῶται ἐπιέγουσαι ἀνάγκαι καὶ πολυαριθμοτάται ἐκ Μ. Ἀσίας πρόσφυγαι ἀδελφῶν. Μετὰ τοῦ αὐτοῦ ζήλου ἐνήργησαν καὶ οἱ Μητροπολίται Ἑδέεσης, Φλωρίνης, καὶ Καστορίας μετ' αὐταπαρνήσεως βοηθήσαντες τὸ Κράτος, ὑπερῶς ἐδρόθη ἀπαράσκευον ἐνώπιον τῆς ἐκραγείσης τεραστίας συμφορᾶς, κατὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ τότε διεληθόντος διὰ τῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης ὑπουργοῦ τῆς Περιθάλψεως κ. Δοξιάδου.

Ταῦτα ἐλάχιστα ἐκ πολλῶν, εἰς πληροφορίαν τῶν ἀγνοούντων τὴν ὑπὲρ τῶν προσφύγων δράσιν τῆς Ἐκκλησίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἡ Α. Θ. Μ. ὁ Πάπας καὶ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας κ. Φώτιος πληροφορηθεὶς τηλεγραφικῶς παρὰ τοῦ ἐν Μόσχῃ ἀντιπροσώπου τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ θρόνου τὴν τελευταίαν τοῦ Πατριάρχου Τύχωνος, ἀπήνητησεν ὅτι ἐν συμπαθείᾳ πολλῇ μετέχων τοῦ πένθους τῆς Ἐκκλησίας Ρωσίας δέεται ὑπὲρ τοῦ κεκοιμημένου ἀοιδίμου πατριάρχου, ἐντέλλεται δ' ὅπως ἐκφρασθῇ ἡ λύπη αὐτοῦ εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Κατὰ τὰς ἡμετέρας ἐκ Μόσχας εἰδήσεως ὁ θάνατος τοῦ Πατριάρχου Τύχωνος ἐπισυνέβη τῇ 7ῃ Ἀπριλίου ἐν τῷ νοσοκομείῳ ἐν τῷ ἐνοσηλεύστῳ, ὁ δὲ νεκρὸς ἐκηδεύθη ἐν τῷ μοναστηρίῳ Δανσκή τῆς κηδεύσεως μετέσχον 64 ἀρχιερεῖς, πλῆθος ἱερέων καὶ ἀντιπροσώπων ξένων πρεσβυτέρων, στέφανος δὲ κατετέθη ἐκ μέρους τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Καντερβουρίας καὶ Πριμάτου Ἀγγλίας. Πρὸ τοῦ σκήνους τοῦ Πατριάρχου παρήλασαν χιλιάδες λαοῦ, μεταξὺ τοῦ ὁποίου ἐπιστεύοντο αἱ ἀπ' ἀθανάτου τῶν διαδόσεων, οἷον ὅτι δὲν θὰ ταφῇ ὁ νεκρὸς ἐπειδὴ ἀναμένεται ὁ Πάπας ἢ οἱ Πατριάρχαι τῆς Ἀνατολῆς, ἢ καὶ ἄλλαι ἐπι παραδοξότεραι. Ἐν Ρωσίᾳ πιστεύεται, ὅτι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πατ. Τύχωνος θὰ διευκολυνθῇ τὸ ἔργον τῆς ἐκκλησιαστικῆς συνδιαλλαγῆς καὶ εἰρηνεύσεως. Ἡδὴ ἡ Συνοδικὴ Ἐκκλησία δι'

ἐγκυκλίου αὐτῆς συνεκάλεσε πάντας τοὺς ἱεράρχας εἰς τοπικὴν συνέλευσιν ὅπως συζητηθῶσι τὰ αἷτια τῆς ἐκκλησιαστικῆς διαφωνίας καὶ τὰ πρὸς ἄρσιν αὐτῆς μέτρα. Ἐννοεῖται, ὅτι οὐδὲ λόγος δύναται νὰ γείνη περὶ ἐκλογῆς νέου Πατριάρχου, διότι αὕτη δὲν θὰ ἐπιτραπῇ ὑπὸ τοῦ διέποντος τὴν Ρωσσίαν πολιτικοῦ συστήματος, τὸ ὁποῖον ἐν τούτοις καυχᾶται ὅτι παρέσχε πλήρη θρησκευτικὴν καὶ ἐκκλησιαστικὴν ἐλευθερίαν εἰς τὸν λαόν.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πατρ. Τύχωνος δύο τῶν πιστῶν αὐτῷ μητροπολιτῶν ἔδωκαν εἰς τὸν τύπον πρὸς δημόσιευσιν ἔγγραφον ὑπογεγραμμένον ὑπὸ τοῦ Πατρ. Τύχωνος, γραφὴν μικρὸν πρὸ τῆς τελευτῆς του (7 Ἀπριλ.) καὶ χαρακτηρισθὲν ὡς «διαθήκη» αὐτοῦ: Ἐν τῇ διαθήκῃ του ταύτη ὁ μεταστάς Πατριάρχης οὐ μόνον ἀναγνωρίζει τὴν Σοβιετικὴν ἐξουσίαν, ἀλλὰ καὶ χαρακτηρίζει αὐτὴν ὡς «ἀληθῆ λαϊκὴν», ἐπωμισθεῖσαν τὴν βαρβαρίαν ὑποχρέωσιν νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὰ φρικτὰ ἐπακόλουθα τοῦ πολέμου καὶ τοῦ λιμοῦ. Τούτου ἕνεκα προσκαλεῖ τὸ ποιμνίον του νὰ προσεύχεται ὑπὲρ τῆς ἀνωθεν ἐνισχύσεως τῆς ἐξουσίας τῶν Σοβιέτ ἐν τοῖς μόχθοις αὐτῆς, ἐπιπροσθέτων ὅτι πᾶσα ἀντίστασις κατ' αὐτῆς καὶ πᾶσα ὄνειροπόλησις περὶ ἐπαναφορᾶς τῆς μοναρχίας κατακρίνεται καὶ ἀποδοκιμάζεται ὑπ' αὐτοῦ. Ἰδίως αὐστηρῶς ἐπικρίνει καὶ καταδικάζει τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ βυρσοδομοῦντας ὑπὲρ τῆς μοναρχίας, ἐν οἷς κατατάσσει καὶ τοὺς ἀποτελοῦντας τοὺς ἐν Κάρλοβιτς ὑπὸ τὸν μητροπολίτην Κιέβου Ἀντώνιον Ρώσους ἀρχιερεῖς. Συνιστᾷ ἐκλογὴν ἐκκλησιαστικῶν ἐνοριακῶν συμβουλίων ἐξ ἀνδρῶν πιστῶν τόσον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ὅσον καὶ εἰς τὸ νῦν πολιτειακὸν καθέστωσ καὶ ἀποφυγὴν πάσης ἀντιδράσεως κατὰ τῆς κρατουσῆς τάξεως καὶ ἀναμίξεως εἰς τὰ πολιτικά ἐπιποινῇ ἐκκλησιαστικοῦ ἐπιτιμίου.

Ἴδού τι ἀναγράφεται ἐν τῇ πατριαρχικῇ διαθήκῃ ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν ἐν Κάρλοβιτς σύνοδον τῶν ἀρχιερέων:

«Συγχρόνως μετὰ βαθείας θλίψεως δέον νὰ σημειώσωμεν, ὅτι τινὰ τῶν τέκνων τῆς Ρωσσίας, καὶ δὴ καὶ ἀρχιερεῖς καὶ ποιμένες, διὰ διαφόρους αἰτίας ἐγκαταλιπόντες τὴν πατρίδα, ἐπεδόθησαν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ εἰς δρᾶσιν, εἰς ἣν δὲν εἶνε κληθέντοι, ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει ἐπιβλαβῇ διὰ τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν. Τὸ ὄνομα ἡμῶν μεταχειριζόμενοι καὶ τὸ ἡμέτερον ἐκκλησιαστικὸν κύρος, προβαίνουσι ἐκεῖ εἰς ἀντεπαναστατικὰς ἐπιβλαβεῖς ἐνεργείας. Δηλοῦμεν ἀπεριφράστως, ὅτι οὐδεὶς ὑπάρχει μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἡμῶν δεσμός, ὡς δισχυρίζονται οἱ ἐχθροὶ

ἡμῶν, εἶνε ξένοι πρὸς ἡμᾶς καὶ κατακρίνομεν τὴν δρᾶσιν αὐτῶν. Εἶνε ἐλεύθεροι νὰ ἔχωσιν ἰδίως πεποιθήσεις, ἀλλ' ἐνεργοῦσιν αὐθαιρέτως καὶ παρὰ τοὺς κανόνας τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας, ἐνεργοῦσιν ὡς ἀπὸ τοῦ ἡμετέρου ὀνόματος καὶ ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας, περικρύπτοντες ἑαυτοὺς ὑπὸ τῆς περὶ τοῦ ἀγαθοῦ αὐτῆς μερίμνης. Οὐδὲν ἀγαθὸν προσεπόρισεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸν λαὸν ἢ οὕτω κληθεῖσα Σύνοδος τοῦ Κάρλοβιτς, οὐ τὴν κατάκρισιν καὶ πάλιν ἐπιβεβαιούμεν, θεωροῦντες ἐπ' ἀνάγκης ὀριστικῶς καὶ ἀμετακλήτως νὰ δηλώσωμεν, ὅτι πᾶσαι τοιαῦται καὶ ἐν τῷ μέλλοντι ἀπόπειραι θὰ ἀναγκάσωσιν ἡμᾶς νὰ καταφύγωμεν εἰς τὰ ἔσχατα μέχρι τῆς ἐπιβολῆς ἀργίας καὶ παραπομπῆς αὐτῶν εἰς τὸ ἐκκλησιαστικὸν δικαστήριον. Πρὸς ἀποφυγὴν τοιούτων ποινῶν προσκαλοῦμεν τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἀρχιερεῖς καὶ κληρικούς νὰ παύσωσι τὴν πολιτικὴν αὐτῶν μετὰ τῶν ἐχθρῶν τοῦ ἡμετέρου λαοῦ συνεργασίαν καὶ, ἐπιστρέψαντες μετὰ θάρρους εἰς τὴν πατρίδα, νὰ εἰπωσι τὴν ἀλήθειαν περὶ τε ἑαυτῶν καὶ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ. Αἱ πράξεις αὐτῶν δέον νὰ ἐξετασθῶσι, αὐτοὶ δὲ ὀφείλουσι νὰ δώσωσιν ἀπάντησιν εἰς τὴν ὀρθόδοξον ἐκκλησιαστικὴν συνείδησιν. Ἀναθέτομεν εἰς ἰδίαν ἐπιτροπὴν τὴν ἐξέτασιν τῶν πράξεων τῶν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν δραπέτευσάντων ἀρχιερέων καὶ ἱερέων, ἰδίᾳ δὲ τῶν μητροπολιτῶν Ἀντωνίου πρώην Κιέβου καὶ Πλάτωνος πρώην Ὀδησσοῦ, ὡς καὶ τῶν λοιπῶν... Ἡ ἀρνησίς των νὰ ὑποταχθῶσιν εἰς ἡμᾶς θὰ ἀναγκάσῃ ἡμᾶς νὰ κρίνωμεν αὐτοὺς αὐστηρῶς».

Ἡ διαθήκη αὕτη τοῦ πατριάρχου Τύχωνος ἐνεποίησεν, ὡς εἶκος, βαθεῖαν, ἀλλὰ καὶ ἀρίστην ἐντύπωσιν εἰς τοὺς ἐν Ρωσίᾳ κρατοῦντας, εὐμενέστατα δὲ σχολιαζομένη ὑπὸ τοῦ σοβιετικοῦ τύπου φέρεται εἰς ἀπόδειξιν τῆς εἰλικρινοῦς μὲν μετανοίας τοῦ πατριάρχου ἐν τῇ πρὸς τὴν Σοβιετικὴν ἀρχὴν στάσει του, τῆς ὑπεροχῆς δὲ τῆς Σοβιετικῆς ἀπέναντι τῆς θρησκείας καὶ τῆς Ἐκκλησίας πολιτικῆς, ἐξαιρομένης διὰ τοῦ πατριαρχικοῦ κύρους. Συγχρόνως ὑπὸ τῶν σοβιετικῶν κρίνεται ἡ διαθήκη αὕτη ὡς μαστίγωμα σκληρὸν κατὰ τῶν ἐχθρῶν τῶν Σοβιέτ, προλέγουσι δὲ τί θὰ εἰπωσι πάλιν οὗτοι περὶ τοῦ ὑπὸ ἀνωτέρας βίας ἐξαναστασμοῦ τοῦ πατριάρχου εἰς τὴν σύνταξιν αὐτῆς. Ὑπὸ τῶν αὐτῶν σοβιετικῶν ἰδιαιτέρως τονίζεται καὶ ἡ διεθνὴς σημασία τῆς πατριαρχικῆς διαθήκης, ἐφ' ὅσον, κατ' αὐτούς, «καταφέρεται δι' αὐτῆς βαρῦτατον πλήγμα κατὰ τῶν συκοφαντιῶν τῶν ἐξηγορασμένων δημοσιογράφων καὶ πωλημένων πολιτικῶν, οἱ ὁποῖοι γράφουσι καὶ ὁμιλοῦσι περὶ δῆς

θεν έκβιασμών τῆς σοβιετικῆς ἐξουσίας ἀσκουμένων κατὰ τῆς συνειδήσεως τῶν πιστῶν καὶ περὶ ἀνυπάρκτων ἐν τῇ σοβιετικῇ Δημοκρασίᾳ διωγμῶν κατὰ τῆς θρησκείας». Ἐκ τῶν προτέρων δ' οἱ σοβιετικοὶ φανταζονται τὰ ἐπιχειρήματα, εἰς τὰ ὁποῖα θὰ καταφύγωσιν οἱ ἐχθροὶ των διὰ νὰ ἐξασθενίσωσιν τὴν ἐντύπωσιν ἀπο τῆς «ἀνεπιστόως δι' αὐτοὺς ἐκραγείσης ταύτης βόμβας».

ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Κατὰ τινα τελευταίαν στατιστικὴν οἱ ἐν Ἀμερικῇ παπικοὶ ἱερεῖς συμποσοῦνται εἰς 22,262.

— Διεξάγονται, κατὰ τὰς πληροφορίας τοῦ «La Croix», μακροὶ διαπραγματεύσεις μεταξὺ Σερβίας καὶ Βατικανοῦ διὰ τὸ ζήτημα τῶν ἐν Σερβίᾳ ὀπαδῶν τοῦ δυτικοῦ δόγματος.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ξενιάς προκηρῦττει ὅτι : Ἐκτιθεταὶ εἰς μειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἢ κατασκευὴ πατώματος ἐκ σιδηροπαγοῦς τσιμεντοσκυροκονιάματος καὶ μεσοτοιχῶν ἐκ διατρύτων ὀπτοπλινθῶν τῆς ἀνω ὀροφῆς τῶν νεοδημητῶν κτιρίων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ξενιάς, συμφώνως πρὸς τὰ ὑπὸ τοῦ μηχανικοῦ Ἀποστ. Περπιγιανῆ συνταχθέντα, προϋπολογισμὸν δαπάνης, τιμολόγιον, προμέτρησιν, ἀνάλυσιν τιμῶν καὶ συγγραφὴν ὄρων ὑποχρεώσεων, ὧν ἀντίγραφα εὐρίσκονται παρὰ τῷ εἰρημένῳ μηχανικῷ καὶ τῷ γραφεῖ τῆς Μονῆς Ξενιάς. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Βολῶν τῇ 10ῃ Μαΐου ἐ. ἔ., ἡμέρα Κυριακῆ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν ἀπὸ τῆς 10ῆς μέχρι τῆς 12ῆς τῆς μεσημβρίας ὥρας ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Βολου Δημ. Γεωργούλα καὶ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς Ξενιάς. 1) Ἡ ὀλικὴ δαπάνη τῆς ἐργασίας ἀνέρχεται κατὰ τὸν προϋπολογισμὸν τοῦ μηχανικοῦ εἰς δραχ. 84.000. 2) Δεκτοὶ εἰς τὴν μειοδοτικὴν δημοπρασίαν εἶναι οἱ ἔχοντες πιστοποιητικὸν ἰκανότητος ἐργολάβου δημοσίων ἔργων. 3) Ὁ μειοδότης ὑποχρεοῦται νὰ προκαταλάβῃ χρηματικὴν ἐγγύησιν ἢ εἰς χρεώγραφα τοῦ Κράτους 50% 4) Τὰ πρακτικὰ τῆς δημοπρασίας ὑπέκκινται εἰς τὴν ἐγκρίσιν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου καὶ τοῦ Γεν. Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου. Ἐν Ἱ. Μονῇ Ξενιάς τῇ 30ῇ Ἀπριλίου 1925.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Σεριφῶ Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ταξιαρχῶν προκηρῦττει ὅτι : Ἐκτιθεταὶ εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πενταετοῦς ἐνοικιάσεως ἢ νησίς Σερροπούλα ἀνήκουσα εἰς τὴν Ἱεράν Μονὴν ὑπὸ τοὺς ὄρους τῆς διακηρύξεως ἡμῶν. Ἡ δημοπρασία γενήσεται τὴν 31 Μαΐου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου τῶν Εἰρηνοδικῶν Σεριφῶν καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν ἀρχομένη τῇ 10 π. μ. ὥρα καὶ λήγουσα τῇ 12 τῆς μεσημβρίας. Τὰ κληροκῆ, ἐξόδα πρὸς ἐκτύπωσιν τῆς διακηρύξεως πρὸς δημοσίευσιν ὡς καὶ τὰ ἐξόδα τῶν συνταχθησόμενων Συμβολαίων ἐπιβαρύνουν τὸν ἐνοικιαστήν. Ἐν Σεριφῶ τῇ 29 Ἀπριλίου 1925.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Βουτουμά προκηρῦττει, ὅτι ἐκτιθεσὶν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν δεκαετοῦς ἐνοικιάσεως, ἐνεργηθησομένην τῇ 19ῃ—16ῃ μηνὸς Μαΐου καὶ 2ῃ Ἰουνίου ἐ. ἔ., ἡμέρα Κυριακῆ ἐν

Καλαμπάκα, ἐνώπιον τοῦ οἰκείου Συμβολαιογράφου τὸν ὑδρόμιλον «Γρατσάνι» μετὰ τῆς περίξ ἐκτάσεως δέκα στρεμμάτων. Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λαβῶσι γνῶσιν τῶν ὄρων διακηρύξεως ἐν τῷ Γραφεῖ τῆς Μονῆς. Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ τῇ 30ῇ Ἀπριλίου 1925

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Λίμνῃ Ἱ. Μονῆς Γέροντος προκηρῦττει, ὅτι ἐκτιθεσὶν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως, ἐνεργηθησομένην τῇ 10ῃ μηνὸς Μαΐου ἐ. ἔ. ἡμέρα Κυριακῆ καὶ ὥρα 10-12μ., Πεντήκοντα, (50) ἐρίφια ἐκ τοῦ ἀγοποιμνίου βρετανῆς παραγωγῆς. Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λαβῶσι γνῶσιν τῶν ὄρων τῆς διακηρύξεως ἐν τῷ Γραφεῖ τῆς Μονῆς. Ἐν Μονῇ Γέροντος τῇ 22ῃ Ἀπριλίου 1925

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Μαντινείᾳ Ἱ. Μονῆς Ἐπάνω χρέπας προκηρῦττει, ὅτι ἐκτιθεσὶν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τετραετοῦς ἐνοικιάσεως, ἐνεργηθησομένην τῇ 24ῃ μηνὸς Μαΐου ἐ. ἔ. ἡμέρα Κυριακῆ καὶ ὥρα 10-12 π. μ. ἐν Τριπόλει ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογρ. Τριπολεως τὰ ἀκόλουθα κτήματα τῆς Μονῆς : α') τὸ λειβαδιον Γκαζούνας ὀρίου Καψιά, β') τὰ ἐν τῇ θέσει Στέρνα, γ') τὰ ἐν θέσει Κορομηλέας κτήματα ὀρίου Περθούριου καὶ δ') τοὺς ἀγροὺς Σηλίμνης ἢ Ζαραιώδης μετὰ τῶν γωστωτῶν αὐτῶν ὄρων. Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι, δύνανται νὰ λαβῶσι γνῶσιν τῶν ὄρων τῆς διακηρύξεως ἐν τῷ Γραφεῖ τῆς Μονῆς. Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ τῇ 28ῃ Ἀπριλίου 1925

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Μαντινείᾳ Ἱερᾶς Μονῆς Κανδήλας διακηρῦττει ὅτι ἐκτιθενται εἰς δημοπρασίαν πρὸς ἐξαετὴ ἐνοικίαν 8 τμήματα ἀγρῶν τῆς Μονῆς κειμένων ἐν τῇ περιφερείᾳ Κανδήλας 1 Ἐρσῆ κ.λ.π. 2 Παλαιάμπελα ἐκτὸς τοῦ πλησίον Κουλάκη καὶ δεινδράκου. 3 Καλύβια 8λα μέχρι γαλᾶρι Γκιτζαρῆ. 4 Τριβολιάδες, 5 Κεφαλοβρυσσὸ καὶ βαλτος 6 Ἐβραία. 7 Ἀγιοκίρκας κ.λ.π. 8 λάσπες. Ὁμοίως 2 χερσα βαλτώδη 1 Στοῦπα, 2 Ἑλληνικό, ἐν Κανδήλα τῇ 10 Μαΐου ἐ. ἔ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ὁρχομενοῦ Ἰωάν. Παπασωτηρίου ἢ τοῦ ἀναπληρωτοῦ του, συμφώνως τῇ ὑπ' ἀριθ. 178 διακηρύξει ἐπισκοπῆ ἐν τῷ γραφεῖ τῆς Μονῆς καὶ τοῦ Προέδρου τῆς Κοινότητος Κανδήλας. Ἱερᾶ Μονῇ Κανδήλα 16 Ἀπριλίου 1925

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ,”
 ΣΠΗΝΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
 Ἐσωτερικοῦ: Διὰ τοὺς Νεοὺς καὶ τὰς Μονὰς Δρ. 50
 Διὰ τοὺς Ἱερεῖς » 80
 Ἐξωτερικοῦ. Φρ. Χρ. 50
 Ἀμερικῆς. Δολ. 3
 ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΕΙΑ
 † Ο ΦΑΚΙΔΟΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ
 † Ο ΓΟΥΤΥΝΟΣ ΚΑΙ ΜΕΓΙΠΟΛΩΣ ΠΟΥΛΚΑΡΙΟΣ
 ΔΙΕΚΥΘΥΝΤΗΣ
 ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ
 Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου
 Γραφεῖα: Μέγαρον Ἀρχιεπισκοπικῆς, Φιλοθέης 6, Ἀθῆναι
 Ἔγγραφοι " Φοίνικες ", Ὁδὸς Σταδίου 38, Ἀθῆναι